

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

A6-0023/2008

29.1.2008

RAPORT

referitor la Al patrulea raport privind coeziunea economică și socială
(2007/2148(INI))

Comisia pentru dezvoltare regională

Raportor: Ambroise Guellec

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	12
AVIZ AL COMISIEI PENTRU BUGETE.....	18
AVIZ AL COMISIEI PENTRU PESCUIT	22
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	25

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la Al patrulea raport privind coeziunea economică și socială
(2007/2148(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere cel de-al Patrulea raport privind coeziunea economică și socială (COM(2007)0273) („Al patrulea raport privind coeziunea”),
 - având în vedere Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor intitulată „Strategie pentru regiunile ultraperiferice: realizări și perspective”(COM(2007)0507),
 - având în vedere articolele 158, 159 și 299 alineatul (2) din Tratatul de instituire a Comunității Europene,
 - având în vedere Agenda teritorială a Uniunii Europene și Carta de la Leipzig privind dezvoltarea durabilă a orașelor europene durabil, precum și primul program de acțiune pentru punerea în aplicare a Agendei teritoriale a Uniunii Europene,
 - având în vedere raportul Rețeaua Europeană de Observare a Teritoriului (ORATE) intitulat „Perspective ale teritoriului, scenarii teritoriale pentru Europa” și cel al Parlamentului European privind „Disparitățile regionale și coeziunea: care sunt strategiile pentru viitor?”,
 - având în vedere avizul Comitetului Regiunilor (COTER-IV-011) și avizul Comitetului Economic și Social European (ECO/1712) privind cel de-al patrulea raport privind coeziunea economică și socială,
 - având în vedere articolul 45 și articolul 112 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru dezvoltare regională și avizele Comisiei pentru bugete și al Comisiei pentru pescuit (A6-0023/2008),
- A. întrucât continuă să fie necesară o politică europeană globală în materie de coeziune, din cauza persistenței unor importante disparități și probleme structurale specifice în numeroase regiuni europene, situație agravată de recenta extindere a Uniunii Europene;
- B. întrucât politica de coeziune a UE constituie, prin urmare, un pilon fundamental în procesul de integrare europeană și joacă un rol activ în diminuarea disparităților și a deficitelor de dezvoltare;
- C. întrucât există o legătură evidentă între ascensiunea euroscepticismului și adâncirea disparităților teritoriale, fapt care evidențiază necesitatea unei coeziuni economice, sociale și teritoriale pentru a consolida convergența și a asigura baze solide legitimității Uniunii

Europene, prin intermediul unei politici regionale ale cărei efecte să se facă simțite în viața de zi cu zi; întrucât autorităților regionale și locale și actorilor locali le revine un rol de prim-plan în apropierea activităților Uniunii Europene de cetățeni și în punerea în aplicare a politicii regionale, ale cărei realizări ar trebui să beneficieze de o publicitate mai eficientă;

- D. întrucât politica de coeziune oferă fiecărei regiuni a Uniunii Europene posibilitatea obținerii unor beneficii concrete în ceea ce privește crearea de locuri de muncă durabile, ridicarea nivelului de trai al populației locale, în special în regiunile care înregistrează întârzieri în dezvoltare, contribuind la consolidarea competitivității și a capacităților administrative și asigurând o gestionare descentralizată; întrucât, pe baza acestor argumente, trebuie respinsă orice tentativă de renaționalizare a acestei politici;
- E. întrucât Tratatul de la Lisabona, care a fost aprobat de șefii de stat și de guvern la 18 octombrie 2007 și semnat la 13 decembrie 2007, consacră coeziunea teritorială printre obiectivele fundamentale ale Uniunii Europene, alături de coeziunea economică și socială;
- F. întrucât trebuie garantate resurse financiare sporite pentru politica de coeziune, pentru a face față noilor provocări de așteptat - care vor avea un impact teritorial important - precum schimbările demografice, concentrația urbană, migrația (problematică mai ales pentru regiunile rurale și periferice), adaptarea la globalizare, schimbările climatice, aprovizionarea cu energie și lungul proces necesar pentru redresarea regiunilor rurale; întrucât nu se poate face față acestor provocări decât dacă se recunoaște importanța majoră a politicii de coeziune în această privință;

Studiu comparativ privind situația coeziunii în cele 27 de state membre ale Uniunii Europene

1. salută prezentul raport, care oferă mai multe detalii decât cele precedente, se bazează pe diferiți indicatori și furnizează date comparative utile asupra altor țări, precum Statele Unite, Japonia, China sau India, reflectând contextul internațional în care funcționează economia UE;
2. regretă totuși lipsa informațiilor comparabile și din surse diferite, provenind de la diverse niveluri ale Nomenclatorului unităților teritoriale de statistică (NUTS), informații care ar permite o mai bună apreciere a viabilității creșterii și a convergenței, solicită, în acest sens, utilizarea unor instrumente statistice de o calitate superioară, precum noii indicatori (în afară de Produsul Intern Brut pe cap de locuitor) utilizați cu rezultate satisfăcătoare în cadrul celui de-al patrulea raport privind coeziunea, care ar permite o evaluare mai exactă a gradului de coeziune economică, socială și teritorială în viața de zi cu zi, precum și a contribuției concrete a actorilor locali la politica de coeziune; în acest scop, consideră necesară consolidarea capacităților ESPON;
3. evidențiază întârzierile cu care se efectuează absorbția creditelor structurale și solicită măsuri de îmbunătățire a acestei situații; constată că o evaluare a rezultatelor politicii de coeziune în noile state membre este prematură; salută toate eforturile depuse pentru a spori eficiența politicii de coeziune și a reduce birocrăția excesivă și solicită ca această

politică să facă obiectul unor analize sistematice;

4. salută faptul că fostele țări beneficiare ale politicii de coeziune, respectiv Grecia, Spania, Portugalia și Irlanda, au recuperat întârzierile în dezvoltare într-un ritm remarcabil, înregistrând, în perioada 2000-2006, rate impresionante ale creșterii economice, dar reamintește că, în pofida creșterii economice, între regiunile acestor state persistă dezechilibre semnificative, iar o serie de probleme structurale grave au rămas nesoluționate;
5. salută ratele ridicate de creștere economică înregistrate în noile state membre, dar constată că realizarea convergenței economice nu poate fi preconizată decât pe termen mediu sau lung, iar acest proces va fi unul îndelungat, având în vedere nivelul foarte scăzut al PIB-ului pe cap de locuitor care reprezintă punctul de plecare în unele dintre aceste țări;
6. salută reiterarea, de către Comisie, a rolului important pe care îl îndeplinește politica de coeziune în consolidarea capacității tuturor statelor membre de dezvoltare armonioasă și de creare de noi locuri de muncă durabile, după cum reiese din rezultatele excelente ale politicii de coeziune înregistrate în numeroase regiuni cuprinse în Obiectivul 2;
7. își exprimă îngrijorarea în legătură cu faptul că convergența dintre țări ocultează, în numeroase cazuri, agravarea decalajelor dintre regiuni, precum și a celor din interiorul acestora; constată că această aprofundare a disparităților regionale și locale poate fi remarcată în mai multe privințe, precum ocuparea forței de muncă, productivitatea, nivelul veniturilor, nivelurile de educație sau capacitatea de inovare; subliniază, de asemenea, modul în care cooperarea teritorială poate contribui la depășirea acestor probleme;
8. subliniază, de exemplu, dependența competitivității regiunilor de productivitatea și accesibilitatea piețelor și de nivelul de calificare a forței de muncă, ce variază într-o mai mare măsură de la o regiune la alta decât de la un stat membru la altul; constată, de asemenea, că factorii instituționali sunt considerați din ce în ce mai des drept elemente fundamentale ale competitivității, printre aceștia numărându-se dotarea cu capital social sub forma culturii antreprenoriale și a normelor comune de comportament, care încurajează cooperarea și inițiativa și contribuie la eficiența administrației publice;
9. constată, în această privință, că anumite regiuni dezvoltate și chiar anumite regiuni defavorizate încep să se confrunte cu probleme multiple și complexe, cu impact puternic la nivel teritorial, în ceea ce privește potențialul de dezvoltare, precum: rate scăzute ale creșterii economice, diminuarea productivității și a ocupării forței de muncă și îmbătrânirea populației;
10. constată că, în timp ce ratele ridicate ale creșterii economice au permis anumitor state membre ale Uniunii Europene să realizeze ocuparea integrală a forței de muncă și creșterea Produsului Intern Brut pe cap de locuitor, în alte țări diferențele dintre diversele grupuri sociale s-au adâncit, ceea ce înseamnă că integrarea socială a categoriilor celor mai vulnerabile ale populației constituie, în continuare, o necesitate;
11. subliniază faptul că, între Uniunea Europeană și Statele Unite, există o slabă convergență în ceea ce privește nivelul de educație și un real decalaj educațional, în SUA 29% dintre

persoanele cu vârsta cuprinsă între 25 și 64 de ani având o diplomă universitară, în timp ce în Uniunea Europeană proporția acestora se ridică la aproape 16%; constată totuși că proporția femeilor care absolvă o instituție de învățământ superior crește într-un ritm mai rapid decât în cazul bărbaților;

12. subliniază importanța includerii unei abordări integratoare a egalității de gen, a egalității de șanse și a nevoilor speciale ale persoanelor cu handicap, precum și ale persoanelor în vârstă, în fiecare stadiu al punerii în aplicare a proiectelor din domeniul politicii de coeziune;
13. insistă asupra efectului de polarizare constat în regiunile din jurul capitalelor - fenomen deosebit de pronunțat în noile state membre - care au generat, în medie, 32% din PIB-ul țărilor respective, în condițiile în care ele reprezintă 22% din populație; constată că această polarizare poate conduce la disparități importante între ratele șomajului din centrele orașelor;
14. constată că procesul de urbanizare necontrolată poate crea dezechilibre demografice, economice, sociale, ecologice, precum și în domeniul transporturilor, pe un spațiu restrâns și poate duce la suburbanizare și la depopularea zonelor rurale situate la distanțe mari de orașe; solicită, prin urmare, Comisiei să abordeze cu mijloace specifice această problemă, prezentând propuneri concrete de soluționare a dificultăților;
15. atrage atenția asupra disparităților regionale în ceea ce privește accesibilitatea și legăturile dintre zonele centrale și cele periferice, care constituie rezultatul dezavantajelor geografice și structurale, al investițiilor insuficiente în infrastructura din domeniul transporturilor, precum și al neasigurării diversității posibilelor legături de transport; insistă în special asupra obstacolelor importante privind accesibilitatea regiunilor montane și insulare, precum și a celor periferice și ultraperiferice situate la o distanță foarte mare de continentul european; subliniază necesitatea elaborării unor măsuri destinate stimulării potențialului regional, atractivității și dezvoltării regionale a regiunilor respective;
16. se declară deosebit de surprins de poziția adoptată de Comisie în cadrul celui de-al patru raport privind coeziunea, conform căreia „insularitatea nu pare să constituie în sine un obstacol major în calea dezvoltării” și ia act de extrema dezamăgire a populației din regiunile insulare în legătură cu respectiva afirmație, deoarece aceștia se confruntă zilnic cu efectele negative și dificultățile presupuse de insularitate;

Politica regională și Strategia de la Lisabona

17. subliniază diferențele enorme dintre țări în ceea ce privește creditele investite în cercetare și dezvoltare și constată că există puternice disparități regionale în materie de inovare, evaluate în cadrul celui de-al patrulea raport cu ajutorul unui indicator util de performanță regională în materie de inovare;
18. împărtășește opinia Comisiei conform căreia politica de coeziune are un efect de pârghie asupra Strategiei de la Lisabona, obținut prin orientarea investițiilor publice către proiecte care favorizează instituirea unui mediu economic mai dinamic, generator de creștere și propice inovării, bazat pe sinergia creată de o armonizare mai eficientă a politicilor și a programelor;

19. regretă că potențialul de inovare al întreprinderilor mici și al microîntreprinderilor, precum și al cooperativelor meșteșugărești, nu a fost luat în considerare în mod corespunzător în aplicarea politicii de coeziune, în pofida orientării creditelor; solicită, prin urmare, aplicarea unei politici active pentru sprijinirea tuturor formelor de inovare în aceste întreprinderi și invită totodată Comisia să creeze posibilități de cooperare reciprocă între întreprinderi, sectorul public, școli și universități, pentru crearea unor grupuri regionale de inovare, în spiritul Strategiei de la Lisabona;
20. subliniază faptul că efectul de pârghie al sprijinului structural poate fi consolidat prin recurgerea la cofinanțări private; solicită introducerea rapidă de reglementări și norme transparente pentru instituirea unor modele de parteneriate public-privat care să permită regiunilor să utilizeze capital privat în scopuri publice;
21. reamintește că respectarea principiului de dezangajare automată este esențială pentru încurajarea finanțării și realizării rapide a proiectelor de către autoritățile de gestiune; insistă asupra necesității de a respecta principiul normei N+2 (respectiv N+3 în noile state membre în primii trei ani ai cadrului financiar 2007-2013);
22. insistă asupra faptului că întârzierile înregistrate în punerea în aplicare a politicii structurale sunt cauzate, între altele, de rigiditatea procedurilor, fiind necesar, prin urmare, să se ia în considerare simplificarea procedurilor respective și repartizarea clară a responsabilităților și competențelor între UE și statele membre;
23. constată că, în perioada de programare 2007-2013, sistemul de orientare a creditelor va direcționa 64% din resursele din cadrul Obiectivului 1 (Convergență) și 80% din cele corespunzătoare Obiectivului 2 (Competitivitate regională și ocuparea forței de muncă) către acoperirea cheltuielilor de inovare, ceea ce reprezintă 55.000 de milioane de euro mai mult față de perioada precedentă; constată că utilizarea acestor credite depinde de capacitatea regiunilor slab dezvoltate de a gestiona proiecte de cercetare, dezvoltare și inovare suficient de numeroase și de bune pentru a garanta faptul că acestea vor fi efectiv utilizate și nu sunt redirecționate către investiții cu o valoare adăugată redusă;
24. solicită extinderea Strategiei de la Lisabona pentru a include dimensiunea teritorială, ceea ce ar permite luarea în considerare a caracteristicilor proprii regiunilor, încurajând în același timp sinergiile și cooperarea transeuropeană, acordând un sprijin deosebit elaborării și lansării unei game largi de activități inovatoare;
25. solicită Comisiei să evalueze sistemul de orientare a creditelor și impactul acestuia asupra evoluției disparităților regionale și să se asigure că, la stabilirea priorităților, acest sistem nu favorizează o abordare prea centralizată sau o abordare „de la vârf la bază”; speră, de asemenea, că această evaluare va începe prin publicarea, în 2008, de către Comisie, a celui de-al cincilea raport privind progresele înregistrate în materie de coeziune, care va pune accentul pe relația dintre politica de coeziune și prioritățile de creștere și ocupare a forței de muncă pentru toate regiunile, definite de Strategia de la Lisabona;
26. subliniază, în același timp, că domeniul de aplicare al politicii de coeziune nu se poate limita doar la îndeplinirea obiectivelor Strategiei de la Lisabona; consideră că realizarea coeziunii teritoriale prin intermediul unei măsuri care urmăresc îndeplinirea obiectivului convergenței constituie o condiție prealabilă pentru competitivitatea pe termen lung a

regiunilor; consideră, prin urmare, că Obiectivul 1 (Convergența) și Obiectivul 2 (Competitivitate regională și ocuparea forței de muncă) ar trebui considerate complementare în viitor și complementare, în realitate, cu obiectivul 3 (Cooperare teritorială europeană);

Coeziunea teritorială: către o abordare integrată

27. invită Comisia să includă definiția conceptului de „coeziune teritorială” în Cartea verde privind coeziunea teritorială, care urmează să apară (publicarea este prevăzută în septembrie 2008), pentru a realiza noi progrese în domeniul acestei politici comunitare;
28. subliniază, prin urmare, faptul că politica de coeziune nu poate privilegia regiunile care se remarcă deja prin dinamism, astfel cum s-ar întâmpla în cazul unei orientări stricte a creditelor; reamintește că, o dată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, politica de coeziune va cuprinde cele trei obiective de coeziune economică, socială și teritorială, ce depășesc cadrul Strategiei de la Lisabona
29. subliniază importanța unui parteneriat real și a punerii în aplicare a unei veritabile guvernări pe mai multe niveluri, care să implice fiecare eșalon - comunitar, național, regional și local - în stabilirea și punerea în aplicare a obiectivelor de dezvoltare regională, garantând faptul că măsurile prioritare definite la nivel european nu își vor vedea redusă sfera de aplicare odată cu transpunerea la nivel național, regional sau local (abordarea „de bază la vârf”), pentru a evita orice risc de excludere a actorilor implicați în dezvoltarea și coeziunea locală, după cum se întâmplă adesea cu politica de urbanism;
30. propune să se acorde prioritate politicilor care urmăresc o reală dezvoltare policentrică a teritoriilor, astfel încât presiunile exercitate asupra capitalelor să scadă și să se încurajeze apariția unor poli secundari; consideră că nu ar trebui să se ignore, în acest sens, sprijinirea zonelor rurale și rolul de prim-plan care le revine orașelor mici și mijlocii din zonele rurale;
31. solicită, de asemenea, luarea unor măsuri concrete în vederea reducerii disparităților dintre regiunile ușor accesibile și cele care prezintă dezavantaje structurale, cum ar fi insulele, zonele montane, zonele slab populate, regiunile periferice și frontaliere, recunoscând poziția dezavantajoasă a acestora din urmă și adoptând o serie de măsuri speciale și permanente de sprijinire a acestora, își reafirmă atașamentul față de luarea în considerare a handicapurilor specifice regiunilor ultraperiferice;
32. recomandă o mai bună corelare a problematicilor urbane și rurale; subliniază că dezvoltarea zonelor rurale ar trebui să fie coordonată cu măsurile puse în aplicare în cadrul politicii regionale; își exprimă îngrijorarea, în acest sens, în legătură cu utilitatea unei abordări separate a coeziunii și a dezvoltării rurale, prin intermediul Fondului European pentru Agricultură și Dezvoltare Rurală; solicită realizarea unui studiu privind consecințele suplimentării fondurilor destinate dezvoltării rurale prin intermediul mecanismelor de modulare obligatorie;
33. lansează un avertisment cu privire la riscurile legate de sectorizarea politicilor și încurajează elaborarea unei abordări integrate, prin care să se identifice posibilele sinergii dintre politica de coeziuni și domeniile principalelor politici comunitare, precum

transportul, agricultura, pescuitul, dezvoltarea rurală, mediul, energia, cercetarea și tehnologia;

34. speră ca, în cadrul dezbaterilor pe tema politicii de coeziune după 2013, să se acorde o importanță deosebită regiunilor situate de-a lungul frontierelor externe ale Uniunii, pentru a asigura stabilitatea și prosperitatea în afara granițelor, ceea ce va avea ca efect nu doar dezvoltarea regiunilor frontaliere ale UE, ci și consolidarea coeziunii și a competitivității Uniunii Europene în ansamblul său;
35. subliniază că, pentru combaterea fenomenelor de „segregare teritorială” și de excludere socială și pentru realizarea unei creșteri economice durabile și echilibrate, trebuie asigurată contribuția unei politici precise în domeniul locuințelor, care să se înscrie într-o strategie mai amplă de dezvoltare locală, de planificare urbană și de gestionare a serviciilor publice locale;
36. salută, în acest sens, adoptarea unui program de acțiune pentru punerea în aplicare a Agendei teritoriale și a Cartei de la Leipzig, pentru a garanta o mai bună integrare a dimensiunii teritoriale în cadrul tuturor politicilor publice, la nivel comunitar, național și local și speră să vadă manifestările concrete ale acestora; consideră că trebuie elaborați o serie de indicatori adecvați, în scopul definirii conținutului coeziunii teritoriale, având în vedere preconizata extindere a coeziunii economice și sociale, astfel încât să includă o componentă teritorială, în cadrul Tratatului de la Lisabona;
37. salută anunțul Comisiei referitor la apariția unei viitoare cărți verzi privind coeziunea teritorială, care urmează să fie adoptată în septembrie 2008 și solicită ca aceasta să conțină măsuri concrete de punere în aplicare a abordării integrate;
38. invită Comisia să analizeze, în cadrul următoarelor sale rapoarte, contribuția diverselor instrumente și politici, inclusiv a politicii de coeziune, la progresele realizate în ceea ce privește coeziunea economică și socială; consideră necesară analizarea realizărilor și a problemelor înregistrate în toate domeniile importante, în special în ceea ce privește Strategia de la Lisabona;
39. este conștient de importanța unei cooperări susținute pe tema viitorului politicii regionale între Parlamentul European, reprezentat de Comisia pentru dezvoltare regională și Comitetul Regiunilor;

Noile provocări la adresa politicii de coeziune și bugetul Uniunii Europene

40. consideră că, în viitor, Uniunea Europeană se va confrunta într-o măsură din ce în ce mai mare cu noi provocări caracterizate printr-un puternic impact teritorial, care vor contribui la accentuarea obstacolelor cu care se confruntă, în prezent, dezvoltarea regională, precum schimbările demografice, concentrația urbană, fluxurile migratorii (care sunt problematice mai ales pentru zonele rurale și periferice), aprovizionarea cu energie și problematica legată de climă și adaptarea la mutațiile generate de mondializare; subliniază, în acest context, importanța proiectelor pilot privind adaptarea regiunilor la noile provocări;
41. solicită analizarea, în mod regulat, a costurilor și consecințelor în materie de politică

structurală ale extinderilor aflate în suspensie, analize care trebuie efectuate înaintea noilor negocieri de aderare și speră că Parlamentului European îi va reveni un rol mai important în politica de extindere și în politica de vecinătate, acesta trebuind participa în mod obligatoriu la stabilirea instrumentelor de preaderare;

42. subliniază gravitatea problemei cauzate de depopularea cu care se confruntă numeroase zone ale Uniunii Europene, ceea ce implică, la fel ca și îmbătrânirea populației, pierderi de capital uman, scurgerea de capital, creșterea tarifelor la servicii etc.
43. consideră că tendințele demografice pot avea un impact teritorial major, precum depopularea anumitor zone, în special în zone rurale cu un nivel redus de dezvoltare, însoțită de concentrarea în zonele urbane, îmbătrânirea societății sau, în alte zone, de dezvoltarea economiei rezidențiale, fenomene ce necesită elaborarea unor strategii inovatoare specifice pentru soluționarea problemelor zonelor respective, strategii ce presupun depunerea unui efort deosebit pentru menținerea serviciilor de interes economic general și garantarea unui standard înalt al serviciilor universale;
44. constată că schimbările climatice vor avea repercusiuni variabile, concretizate, în special, prin înmulțirea și agravarea catastrofelor naturale, precum incendiile de pădure, seceta și inundațiile, care vor necesita răspunsuri diferențiate de la o regiune la alta a Uniunii Europene și pe care regiunile trebuie să le contracareze prin revizuirea și adaptarea strategiilor proprii de dezvoltare durabilă, în vederea realizării obiectivului asumat de Uniunea Europeană de a reduce emisiile de dioxid de carbon; consideră că politica de coeziune a Uniunii Europene ar trebui să exercite un impact minim asupra mediului, dar reamintește caracterul limitat al posibilităților de care dispune politica de coeziune în acest domeniu; apreciază că și alte politici comunitare ar trebui să abordeze combaterea schimbărilor climatice;
45. reamintește, de asemenea, importanța adoptării propunerii de Regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a Fondului de Solidaritate al Uniunii Europene (COM(2005)0108), în cadrul elaborării unei politici globale eficiente de protecție împotriva dezastrelor naturale, regulament care asigură o asistență mai rapidă și mai bine adecvată, într-o formă mai bine adaptată pentru a face față catastrofelor naturale la nivel regional, care au adesea un caracter devastator în anumite regiuni, din cauza poziționării lor geografice
46. consideră că problematica legată de aprovizionarea cu energie și de creșterea prețului energiei poate avea consecințe spațiale majore asupra teritoriilor, din cauza importantei dependențe energetice existente în majoritatea statelor membre, în special în regiunile rurale, montane și în cele ultraperiferice, din cauza dependenței lor de mijloacele de transport, având în vedere faptul că tarifele din sectorul transporturilor depind într-o mare măsură de costurile energiei; subliniază faptul că dezvoltarea surselor de energie regenerabilă și investițiile în materie de eficiență energetică și în unități de aprovizionare descentralizate ar putea oferi posibilități de dezvoltare locală și regională;
47. își reiterează solicitarea privind refolosirea creditelor neutilizate, în conformitate cu regula n+2 sau n+3, aplicabilă în cazul politicii de coeziune, în scopul maximizării resurselor limitate disponibile;

48. consideră că menținerea politicii de coeziune după 2013 reprezintă un răspuns adecvat la aceste noi provocări și că aceasta trebuie aplicată, în mod diferențiat, pe tot teritoriul Uniunii Europene; consideră necesară menținerea politicii de coeziune în sfera politicilor comunitare, în conformitate cu tratatul și în virtutea principiului de solidaritate, respingând, prin urmare, toate tentativele de renaționalizare a acestei politici;
49. consideră necesară consolidarea politicii de coeziune în viitor, precum și evidențierea, cu mai multă fermitate, a valorii adăugate adusă de această politică; solicită, prin urmare, alocarea unor resurse financiare suficiente în favoarea politicii de coeziune la nivel comunitar; solicită să se profite de revizuirea cadrului financiar pentru a stabili resursele bugetare necesare pentru a face față tuturor provocărilor cu care se confruntă politica de coeziune a Uniunii Europene;
- o
- o o
50. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului și Comisiei.

EXPUNERE DE MOTIVE

INTRODUCTION

Cohesion, the aim of which is to reduce the economic and social disparities between European regions, is a fundamental objective of the European Union.

For over 20 years already, the regional policy has been working to achieve harmonious, sustainable development of the whole of Europe's territory. More than twenty years of programmes and structural adjustments to bring about convergence between increasingly diverse regions and improve the living conditions of all Europe's citizens.

After the latest enlargement, which profoundly changed the EU's territorial dimension, there is a great necessity to revive the objective of territorial cohesion in order to make a success of integration, and also to respond to the crisis of meaning that is sweeping through Europe and to reconcile its citizens to the European project.

Parliament therefore welcomes this first report on cohesion since the enlargements of 2004 and 2007.

MIXED VERDICT ON THE STATE OF CONVERGENCE IN THE EU OF 27

According to the data contained in the fourth report, the period from 2000 to 2006 has some success stories to show as regards convergence at national level. The main beneficiaries of cohesion – Greece, Spain, Ireland and Portugal - recorded impressive growth rates.

Since 2000, the highest rate of growth has been recorded in the countries where per-capita GDP was lowest in terms of purchasing power, Greece and Portugal for instance, with respective growth rates of 2.8% and 2% of their GDP between 2000 and 2006. And the number of regions with a per-capita GDP lower than 75% of the EU average went down from 78 to 70.

Nonetheless, having started from very low per-capita GDP levels, and despite dynamic growth rates, more difficulties are recorded in the new Member States than in the old ones. On the basis of current growth rates, it looks as if Poland, as well as Bulgaria and Romania, will take more than 15 years to reach a per-capita GDP of 75% of the EU-27 average.

While narrowing of gaps *between* Member States has certainly progressed in recent years, the development gaps *within* Member States have widened. The widening of regional and infraregional disparities can be observed in a number of areas, whether in terms of employment, productivity, income, education levels or innovation capacity.

Some of the most developed regions are even beginning to experience very weak, or even negative, growth rates. It is noted that between 1995 and 2004 productivity has fallen in 29 regions in Italy, France, Spain and Germany, while employment rates have fallen in 16 regions, essentially in the eastern part of Germany, the north-east of France and the north of

England. These regions will have to adapt to the pressures of world trade by developing innovative, high-technology economies.

Often these regions are also the most affected by demographic change, particularly the ageing of their populations. Depopulation accentuates economic problems, since regional purchasing power goes down and the qualified workforce emigrates from these regions in large numbers. Cohesion policy must respond to this major challenge so that the demographic and territorial balance of the EU is maintained.

The report also carries out an interesting comparison with the EU's main global competitors. From this it emerges that regional disparities, measured in terms of per-capita GDP, are much more marked within the EU-27 than in the United States or Japan: all the states of the USA, and 40 of the 47 regions of Japan, have a per-capita GDP that is higher than the EU average. This is partially explained by the specificity of the EU's territory, which presents great geographical and cultural diversity within a restricted area, and a historical specificity which is linked to the division of the continent following the two world wars.

In China, on the other hand, per-capita GDP barely reaches one fifth of the Community average, and in India one eighth.

STEERING 2007-2013 FUNDS TOWARDS THE LISBON STRATEGY

The new programming of the structural funds for 2007-2013 was officially launched in a Europe enlarged to include 27 Member States on 1 January 2007. While the budget is still substantial (308 billion euros for the whole Union), the needs of the new Member States call for major investment, which means, for the old Member States, a *refocusing* of funding priorities to cope with reduced budgets.

Above and beyond integration objectives, the 2007-2013 programming is firmly centred around the promotion of innovation and competitiveness policies, the European Union having declared its desire to catch up with the other great powers (the United States and Japan) and to devote 3% of its GDP to research and development.

The 4th cohesion report shows up enormous disparities in research and development investment: while 27 regions exceeded the Barcelona objective of spending more than 3% of GDP on research and development, in more than 100 regions expenditure on research and development did not even reach the level of 1%. We also note that research and development activities are concentrated mainly in the metropolises, although some high-performing regions without major cities show that a high level of investment and employment in research and development does not necessarily go hand in hand with a major urban population concentration.

In the framework of the revised Lisbon Strategy, an earmarking system has therefore been introduced in order to steer appropriations towards expenditure in this area.

On the basis of the operational programmes already received, the report indicates that on average 64% of convergence objective resources and 80% of competitiveness objective resources will be allocated to investment in Lisbon objectives, which corresponds to some 210 billion euros, representing 55 billion euros more than in the previous period.

There is no doubt that the cohesion policy has a real leverage effect on the competitiveness and growth of an area, with, inter alia, the development of public-private partnerships and territorial synergies in favour of employment, innovation and research, within which SMEs can easily cooperate with universities and local development structures.

But, while cohesion policy must make its contribution to innovation and research in the framework of the Lisbon Strategy, a flexible approach to earmarking funds is needed in order to ensure balanced development of territories. This because to regard cohesion policy as a financial instrument of the Lisbon Strategy would mean that neither the objectives of cohesion policy nor those of the Lisbon Strategy were achieved. Cohesion policy cannot be seen as a mere tool for achieving the objectives of other sectoral policies; rather, it is a Community policy of high European added value with its own *raison d'être* – cohesion.

Given the weak results brought to light by the mid-term review, but also because it is subjected to serious constraints under the European budget in a Europe of 27, the cohesion policy does not have as its first objective the goal of making Europe the most competitive knowledge-based economy in the world.

This is one of the reasons why structural policies must not be situated within a perspective that is compartmentalised by topic, but rather within an approach that is integrated with the other policies of the Union and the public policies pursued by the Member States.

The adoption of the European Territorial Agenda (ETA) and the Leipzig Charter on Sustainable European Cities at the ministerial meeting in Leipzig on 24 and 25 May 2007 was an important step in promoting the integrated approach. Their objectives should be achieved through the adoption of a programme of concrete action and implementation, such that the territorial dimension will be better integrated into all public policies, both Community and national.

CONTINUING TO STEER TOWARDS TERRITORIAL COHESION

Cohesion policy must concentrate on the fundamental objective of territorial cohesion, and cannot be centred (as it would be if appropriations were strictly earmarked) on the regions with the greatest potential for rising productivity and employment, which would risk marginalising regions with a limited potential for growth but not, on the other hand, eligible for the convergence objective.

The fourth report gives a snapshot of territorial cohesion in the EU of 27, and notes a strong concentration of economic activity in the capitals. In 2004, for example, the capital-city regions generated an average of 32% of their countries' GDP, while representing 22% of the population. This is a very noticeable phenomenon, and is most marked in the new Member States.

The report analyses territorial developments at local level, where the acceleration of urbanisation is upsetting demographic balances, with a strong tendency to suburbanisation in Europe's cities and to depopulation of rural areas. If public policies remain unchanged, these territorial disparities can only become still more marked in the future.

The ESPON report ‘Scenarios on the Territorial Future of Europe (Territorial Futures)’¹ is highly relevant in this connection. It compares two long-term territorial development scenarios. One of the scenarios, which is geared to competitiveness alone, would be likely to engender stronger economic growth and the emergence of new technologies, but would bring with it higher environmental and social costs that would, in the long term, have unfavourable economic and social effects.

On the other hand, a scenario geared towards cohesion gives rise to a more diffuse model as far as the attraction and polarisation potentials of metropolitan areas are concerned. Several high-performing zones of integration could emerge, both in the heart of Europe and in the more outlying regions. This polycentric-development model, while yielding weaker economic growth than the first scenario, is better distributed geographically, thus avoiding a polarisation within a restricted area of population conflicts and social and environmental pressures.

It is for this reason that expenditure needs to be steered even more effectively towards projects geared towards enhancing the *attractiveness* of all territories. We must not forget that one of Europe’s great advantages in terms of competitiveness is its diversity.

Balanced, sustainable development which takes account of properly identified territorial needs must not ignore this fact. The Union’s regional policy must therefore be pursued in close *partnership* with the regional players and in coordination with other national and European policies. In this context, it would be useful to see whether the architecture put in place by the Commission: Community strategic guidelines – national strategic framework of reference – operational programmes – represents the best possible way to achieve genuinely multi-level *governance* and proper identification of territorial needs.

NEW TERRITORIAL CHALLENGES AND THE EU BUDGET

The fourth report demonstrates that regional and interregional disparities are much more marked in the EU than in the United States or Japan. Even though the virtually simultaneous arrival of 12 new Member States caused some turmoil in the statistics, there is no doubt that the territorial challenges to be met are formidable, whether in terms of economic and technological development, accessibility or quality of life.

Into this situation have come new factors, which will loom larger still in the years to come: urban concentration, bringing problems of congestion and issues of sociocultural integration in the cities; changing demographics, taking the form above all of an ageing population; migratory movements; continuing globalisation and increasing demand for agricultural products; climate change, leading to greater vulnerability to natural disasters for some regions, as well as rising energy prices.

These new challenges bring a new dimension to territorial development, making it essential that structural policies are maintained after 2013. It is necessary, therefore, not to focus exclusively on the new Member States, since these challenges are also very important for the EU of 15 and call for a broader approach than that of the Lisbon Strategy.

¹ ‘Scenarios on the Territorial Future of Europe (Territorial Futures)’, ESPON 2006.

Furthermore, the fourth report's conclusions on future challenges to be faced by cohesion policy prove that new indicators supplementing per-capita GDP must be devised, which will be better able to depict the territorial realities of each region and the degree of cohesion already in existence on the ground.

It is essential that the structural policies should incorporate the new factors and allocate the necessary resources to them, since the level of territorial cohesion will depend increasingly on their territorial impact and on the way in which they are taken into account by public policy.

It is interesting to note the new and growing attention being shown by countries such as China and Russia to the EU's cohesion policy as a means of achieving balanced regional development.

The cohesion policy currently accounts for about one third of expenditure within the EU budget and, in 2008, it will become the largest item of budgetary expenditure.

Nonetheless, despite enlargement and the new territorial challenges, the volume of funds is decreasing in relation to the EU's GDP. According to the Commission's estimates, by 2013 the expenditure linked to cohesion will represent only 0.35% of GDP, which would correspond to the level at the beginning of the 1990s.

We know, of course, that cohesion policy is exposed to the temptations of renationalisation, to which some Member States seem particularly susceptible, in direct ratio to an attitude which views Community policies primarily in accounting terms. And yet, as the fourth report on cohesion shows, the added value of the structural programmes cannot be seen in terms of figures alone.

When the EU budget's health check is carried out in 2008-2009, the cohesion policy must be perceived first and foremost in terms of its contribution to European integration, and not simply as a redistribution tool. Failing this, there is a great risk that the European project itself will be put in danger.

Against this background, the rapporteur welcomes the adoption in May 2007 of the European Territorial Agenda, which provides an indispensable road-map for the emergence of a realisation, at the level of the Council and of every EU Presidency, of territorial cohesion as a political priority.

CONCLUSION

For the future, before and, above all, after 2013, a durable, dynamic regional policy is needed in the European Union:

- in order to achieve convergence of the new Member States, while guaranteeing territorial balance throughout Europe
- in order to accompany the Lisbon (and Göteborg) Strategy effectively, but also to counterbalance any excessive 'lisbonisation', which would be a factor of new

disparities

- in order to support sectoral policies, but, first and foremost, guarantee an integrated approach in the Union's policies
- in order to encourage Europeans to stand behind the construction of the European Union and also to enable Europe to prevent, or help deal with, crisis situations
- in order to remedy the most serious structural handicaps within the Union (very remote regions, mountainous areas, most northerly regions, etc.) and to meet major new challenges: climate change, energy and sustainable development, demography, urban development, etc.
- in order to promote multi-level governance, of Europe and the regions, and to develop interregional, transnational and cross-border forms of cooperation, and make territorial cohesion a high-priority Community objective.

18.12.2007

AVIZ AL COMISIEI PENTRU BUGETE

destinat Comisiei pentru dezvoltare regională

referitor la Al patrulea raport privind coeziunea economică și socială
(2007/2148(INI))

Raportoare pentru aviz: Nathalie Griesbeck

SUGESTII

Comisia pentru bugete recomandă Comisiei pentru dezvoltare regională, competentă în fond, includerea următoarelor sugestii în propunerea de rezoluție ce urmează a fi adoptată:

1. constată că la 5 iulie 2007 angajamentele restante (RAL) pentru programarea anterioară se ridicau la 92 693 de milioane de euro și că majoritatea (mai mult de 65 de miliarde de euro) vizează proiecte legate de obiectivul 1 (peste 70% din creditele de angajament);
2. constată că politica de coeziune (FEDR, Fondul de coeziune și FSE) reprezintă în acest moment 36% din cadrul financiar 2007-2013, adică o sumă de 347 de miliarde de euro la prețurile curente ale pieței;
3. subliniază gravitatea întârzierilor apărute în executarea plăților alocate politicilor înscrise la rubrica 1B (Coeziune), având în vedere că aceasta reprezintă o prioritate politică pentru Uniunea Europeană în cadrul financiar 2007-2013;
4. regretă că angajamentele restante au atins un nivel îngrijorător, echivalent cu trei ani de angajamente, în timp ce doi ani par să constituie pragul „normal” admis și consideră că ar fi utilă limitarea acestei tendințe în vederea revizuirii cadrului financiar;
5. observă că, în raportul său anual pentru exercițiul 2006 (capitolul 6, punctul 6.39), Curtea de Conturi formulează un număr mare de critici cu privire la executarea fondurilor structurale, în special în ceea ce privește rata importantă de eroare din cofinanțările acordate, care se ridică la cel puțin 12%;
6. regretă întârzierea considerabilă acumulată de statele membre în validarea de către Comisia a CSNR (cadrelor strategice naționale de referință) și a programelor operaționale

(PO) privind FEDR, FSE și Fondul de coeziune în perioada de programare 2007-2013; consideră că statele membre nu trebuie să piardă fonduri din cauza acestei întârzieri și îndeamnă, prin urmare, Comisia să le asigure acestora toată asistența necesară; subliniază faptul că execuția efectivă la sfârșitul lunii septembrie 2007 a rubricii 1B reprezenta 37% din sumele înscrise în angajamente și 59% din sumele înscrise în plăți;

7. reamintește că respectarea principiului de dezangajare automată este esențială pentru încurajarea finanțării și realizării rapide a proiectelor de către autoritățile de gestiune; insistă asupra necesității de a respecta principiul normei N+2 (respectiv N+3 în noile state membre în primii trei ani ai cadrului financiar 2007-2013);
8. reiterează faptul că întârzierile înregistrate în executarea politicii structurale sunt cauzate, între altele, de proceduri prea stricte și că este necesar, prin urmare, să se ia în considerare simplificarea acestor proceduri și repartizarea clară a responsabilităților și competențelor între UE și statele membre;
9. reiterează faptul că statelor membre le revine responsabilitatea în materie de gestiune a fondurilor și reamintește că AII din 17 mai 2006 cuprinde o declarație în acest sens și că ar fi de dorit o declarație națională, făcută la nivelul politic corespunzător, referitoare la fondurile comunitare în gestiune comună;
10. solicită Comisiei și statelor membre să finalizeze, în cel mai scurt timp, ultimele programe operaționale încă neaprobat;
11. solicită Comisiei să pună în aplicare urgent noua programare, ținând cont de principiile buneii gestiuni financiare, de rentabilitatea investițiilor și de capacitatea de absorbție efectivă a statelor membre; subliniază, de asemenea, rolul important pe care îl au statele membre și autoritățile de gestiune în prezentarea punctuală și conformă a cererilor de plată;
12. reamintește angajamentul comun al Parlamentului și al Consiliului în materie de control al procesului de aprobare a programelor operaționale și a proiectelor și cere Comisiei să furnizeze instrumente de monitorizare în cadrul procedurii bugetare, conform solicitărilor din declarația comună din 13 iulie 2007;
13. consideră utilă, în acest scop, aplicarea unor indicatori de performanță cantitativi și calitativi comuni tuturor statelor membre și reamintește că se pot lua în considerare, în mod special, ca indicatori calitativi, remunerarea salariaților, indicele sărăciei, calitatea vieții, speranța de viață, competitivitatea, variațiile ratei șomajului de lungă durată, precum și nivelul serviciilor de interes general la nivel regional; solicită statelor membre și regiunilor care beneficiază de fonduri europene să elaboreze strategii de comunicare mai clare privind rolul Uniunii Europene, astfel încât cetățenii să fie conștienți de contribuția semnificativă a Uniunii Europene la dezvoltarea teritoriilor respective și în ceea ce privește coeziunea;
14. invită Comisia să analizeze, în cadrul următoarelor sale rapoarte, contribuția diverselor instrumente și politici, inclusiv a politicii de coeziune, la progresele realizate în ceea ce privește coeziunea economică și socială; consideră necesară analizarea realizărilor și a problemelor înregistrate în toate domeniile importante, în special în ceea ce privește

Strategia de la Lisabona.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	18.12.2007
Rezultatul votului final	+: 30 -: 1 0:
Membri titulari prezenți la votul final	Laima Liucija Andrikiene, Reimer Böge, Konstantinos Botopoulos, Paulo Casaca, Daniel Dăianu, Valdis Dombrovskis, Brigitte Douay, Göran Färm, Szabolcs Fazakas, Ingeborg Gräßle, Louis Grech, Nathalie Griesbeck, Catherine Guy-Quint, Jutta Haug, Ville Itälä, Anne E. Jensen, Wiesław Stefan Kuc, Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, Nils Lundgren, Vladimír Maňka, Cătălin-Ioan Nechifor, Gérard Onesta, Margaritis Schinas, Esko Seppänen, László Surján, Gary Titley, Kyösti Virrankoski, Ralf Walter
Membri supleanți prezenți la votul final	Michael Gahler, Marusya Ivanova Lyubcheva, Paul Rübig
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	

23.11.2007

AVIZ AL COMISIEI PENTRU PESCUIT

destinat Comisiei pentru dezvoltare regională

referitor la Al patrulea raport privind coeziunea economică și socială (2007/2148(INI))

Raportor pentru aviz: Pedro Guerreiro

SUGESTII

Comisia pentru pescuit recomandă Comisiei pentru dezvoltare regională, competentă în fond, includerea următoarelor sugestii în propunerea de rezoluție ce urmează a fi adoptată:

1. regretă lipsa de date, precum și a unei evaluări specifice privind sectorul pescuitului și Instrumentul Financiar de Orientare Piscicolă (IFOP) în cel de-al patrulea raport privind coeziunea economică și socială în UE;
2. reafirmă importanța politicii comune în domeniul pescuitului (PCP) pentru promovarea coeziunii socio-economice a comunităților din zona de coastă, a dezvoltării locale și a tradițiilor culturale;
3. subliniază faptul că, în ultimii zece ani, sectorul pescuitului a suferit o reducere a numărului de locuri de muncă (cu 35%), de nave (cu 20%) și de capturi (cu 28%), acest fapt având consecințe socio-economice grave în regiunile și comunitățile defavorizate;
4. reamintește că, după recenta extindere a UE, anumite regiuni din cadrul Obiectivului 1, caracterizate printr-o activitate importantă în sectorul pescuitului, au fost penalizate pe nedrept prin „efectul statistic”, fără ca problemele structurale grave cu care se confruntau să fi fost rezolvate și fără ca disparitățile existente să fi fost eliminate;
5. solicită insistent ca politica structurală a UE pentru sectorul pescuitului să promoveze eficient modernizarea și dezvoltarea durabilă a sectorului, menținerea locurilor de muncă, un venit echitabil și ameliorarea condițiilor de viață și de muncă ale pescarilor;
6. regretă faptul că resursele financiare ale Fondului European pentru Pescuit (FEP) într-o Uniune cu 27 de membri nu diferă semnificativ de bugetul IFOP într-o Uniune cu 15 membri și consideră că ar trebui consolidată finanțarea FEP;
7. consideră că existența PCP impune alocarea de resurse financiare corespunzătoare și adaptate sectorului pescuitului la nivel comunitar, în special pentru pescuitul costier la scară mică și pescuitul artizanal, astfel încât să se răspundă eficient necesităților și

provocărilor cu care se confruntă acest sector;

8. subliniază contribuția indispensabilă a sectorului pescuitului la situația socio-economică a comunităților de pescari din regiunile de convergență și din regiunile care se confruntă cu dezavantaje geografice sau naturale permanente, cum ar fi regiunile ultraperiferice, dar și a comunităților sărace de pescari din regiuni prospere;
9. regretă persistența sau chiar accentuarea asimetriilor regionale și a disparităților economice și sociale dintre diferitele state membre și din interiorul acestora; evidențiază faptul că anumite state membre și anumite regiuni se află în prezent în situație de divergență în cadrul UE;
10. consideră că politica de coeziune reprezintă un instrument esențial pentru a promova diminuarea asimetriilor regionale și a inegalităților sociale, pentru a favoriza convergența reală și pentru a stimula creșterea și ocuparea forței de muncă, permițând, de asemenea, redistribuirea și compensarea costurilor pieței interne, în special pentru regiunile cele mai puțin dezvoltate; consideră, prin urmare, că trebuie să se consolideze finanțarea sa comunitară și să se asigure buna executare a acesteia;
11. respinge orice tentativă de introducere a unor noi condiționări - cum ar fi criteriile politico-economice de dezvoltare - pentru alocarea de resurse financiare în cadrul politicii de coeziune, care ar restrânge și mai mult accesul la aceste resurse, în special pentru regiunile de convergență; consideră că PIB-ul pe cap de locuitor trebuie să fie utilizat în continuare ca indicator de bază al eligibilității pentru politica de coeziune a UE;
12. în perspectiva creării unei viitoare „politici maritime” a UE, subliniază principiul conform căruia unor priorități noi trebuie să le corespundă mijloace financiare noi și mai importante și că, prin urmare, FEP nu trebuie să fie afectat.

PROCEDURĂ

Data adoptării	22.11.2007
Rezultatul votului final	+: 25 -: 0 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	Alfonso Andria, Stavros Arnaoutakis, Elspeth Attwooll, Iles Braghetto, Paulo Casaca, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Carmen Fraga Estévez, Duarte Freitas, Ioannis Gklavakis, Alfred Gomolka, Pedro Guerreiro, Heinz Kindermann, Rosa Miguélez Ramos, Philippe Morillon, James Nicholson, Willi Piecyk, Struan Stevenson, Catherine Stihler, Margie Sudre, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Cornelis Visser
Membri supleanți prezenți la votul final	Ole Christensen, Josu Ortuondo Larrea, Carl Schlyter
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	23.1.2008
Rezultatul votului final	+: 49 -: 1 0: 3
Membri titulari prezenți la votul final	Alfonso Andria, Emmanouil Angelakas, Stavros Arnautakis, Elspeth Attwooll, Jean Marie Beaupuy, Rolf Berend, Jana Bobošíková, Victor Boștinaru, Antonio De Blasio, Bairbre De Brún, Petru Filip, Gerardo Galeote, Iratxe García Pérez, Eugenijus Gentvilas, Ambroise Guellec, Pedro Guerreiro, Marian Harkin, Jim Higgins, Filiz Hakaeva Hyusmenova, Mieczysław Edmund Janowski, Gisela Kallenbach, Tunne Kelam, Evgeni Kirilov, Constanze Angela Krehl, Jamila Madeira, Mario Mantovani, Sérgio Marques, Miroslav Mikolášik, James Nicholson, Lambert van Nistelrooij, Jan Olbrycht, Maria Petre, Pierre Pribetich, Wojciech Roszkowski, Grażyna Staniszevska, Catherine Stihler, Margie Sudre, Oldřich Vlasák, Vladimír Železný
Membri supleanți prezenți la votul final	Peter Baco, Jan Březina, Brigitte Douay, Den Dover, Jill Evans, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Dariusz Maciej Grabowski, Miroslaw Mariusz Piotrowski, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Christa Prets, Miloslav Ransdorf, Czesław Adam Siekierski, László Surján
Membri supleanți [articolul 178 alineatul (2)] prezenți la votul final	Vladimir Urutchev